

Вегетаріанка

Евою дружину я мав за звичайнісіньку особу, допоки вона не стала вегетаріанкою. Щиро кажучи, коли ми вперше зустрілися, вона навіть не здалася мені привабливою. Про все, що мене цікавило, розповів її сором'язливий хворобливий вигляд: середній зріст, не надто коротко підстрижене волосся, якась нездорова жовтуватого відтінку шкіра, досить випуклі вилиці. А коли вона підійшла до мого столика, то не можна було не помітити її простих чорних черевичків — простіших не буває. І та її хода — ні швидка, ні повільна, ні сягнеста, ні дрібна.

Хоч у ній не було нічого особливо привабливого, якихось очевидних вад теж не виявилось, то чом би його й не побратися, подумав я. Мене цілком влаштувала така пасивна людина, як вона, — без свіжості, без шарму, без особливої витонченості. Не було потреби напружувати мозок, щоб її підкорити. Можна було не побоюватися, що вона порівнюватиме мене із глясовими джэнджиками та чепурунами, що сердитиметься, коли я запізнюсь на побачення. Можна було не надто перейматись її думкою про моє черевце, що

з'явилося після 25-ти, про мої худощі ноги, про руки, які ніяк не хотіли накачуватися попри всі зусилля, про мої комплекси щодо розміру пеніса.

У житті я завжди дотримувався середини. У школі краще почувався не серед однолітків, а поміж молодших за мене на 2–3 роки: я міг бути їм за верховоду. Пізніше я обрав той коледж, де мав шанс отримувати стипендію, достатню для моїх потреб. Урешті-решт я влаштувався на таку роботу, де одержував скромну місячну зарплатню за справне виконання службових обов'язків, у невелику компанію, якраз таку, де б цінували мої не надто великі здібності. Отож цілком природно було одружитися з найпересічнішою жінкою у світі. А ті гарненькі, розумні, напрочуд чуттєві, з заможних родин — вони б лише порушили моє добре впорядковане існування.

Як я й передбачав, вона перетворилася на звичайну дружину, без неприємної фривольності. Щоранку вставала о п'ятій, готувала рис, суп і кусень риби. Із часів юності зароблені на приробітках кошти їй доводилося віддавати в сім'ю. На останньому місці роботи вона обіймала посаду помічника інструктора в коледжі комп'ютерної графіки, в якому раніше рік навчалась, а потім підписала контракт із видавництвом коміксів манга, де й працювала віддалено, підписуючи слова героїв коміксів.

Вона була неговіркою. Рідко щось від мене вимагала, і хоч би як пізно я повертався додому, ніколи не здіймала бучі. Коли наші вихідні збігалися, їй не спадало на думку запропонувати піти кудись разом.

Коли по обіді я байдикував перед телевізором із пультом у руках, вона зачинялась у себе в кімнаті. Найпевніше, вона проводила час за читанням, — це було чи не єдине її хобі. З якоїсь незбагненої для мене причини читання було тим, у що вона могла поринути з головою, — у ті книги, які здавалися такими нудними, що я не міг змусити себе навіть зазирнути за палітурку. Вона тихенько прошмигувала з-за дверей лише тоді, коли треба було приготувати поїсти. Насправді така дружина й такий спосіб життя мене не дуже стимулювали. Та з іншого боку, якби в мене була дружина, якій постійно телефонують подруги чи колеги, або яка пиляла б чоловіка й була призвідницею сварок і скандалів, я був би радий її позбутися.

Єдине, в чому дружина була незвичайною, це те, що вона не любила носити бюстгальтери. Якось, коли ми ще молодими ходили на побачення, я було торкнувся її спини й не завважив під светром бретельки. А зміркувавши, відчув збудження. Хвилину-другу я оглядав її новим поглядом, намагаючись зрозуміти, чи не було тут якогось підступу. Врешті дійшов висновку, що ніяких сигналів вона мені не подає. А як ні, то що це було: лінощі, цілковита байдужість? Ніяк не міг уторопати. Хай би вже мала такі перса, щоб їй личило ходити без білизни! Краще б вона носила бюстгальтер із прокладками, а то ж перед знайомими якось незручно.

Навіть улітку, коли вдавалося вмовити її вдягти бюстгальтер, заледве ми виходили з дому,

я помічав, що вже все розстебнуте. Незастебнуті гачки добре проглядались крізь тонку світлу тканину, а вона нітрохи цим не переймалася. Я пробував їй дѣкоряти й підказував, що в таку спеку можна одягти хоча б майку замість ліфчика. Вона ж виправдовувалася тим, що не терпить ліфчиків, бо ті стискають груди, а я, мовляв, ніколи сам їх не носив, то й не можу зрозуміти, як вони тиснуть. Та я напевне знав, що сила-силенна інших жінок не мають нічого проти бюстгальтерів, тож сумнівався в її надчутливості.

Що ж до всього іншого, то життя наше у шлюбі було спокійним. Наближалася п'ята річниця. Від самого початку ми не були закохані одне в одного до нестями, то й уникли стадії втоми та нудьги, і наш шлюб не перетворився на тяжку муку. От тільки народження дитини довелося відкласти на той час, коли ми будемо мати власне житло. Зрештою минулої осені вдалося й це. Інколи я гадав, чи звикну колись до втішного дитячого агукання, до звучання слова «тато». І не міг собі навіть уявити, як страшенно може змінитися наше спільне життя, допоки торік у лютому на світанку не побачив свою дружину в нічній сорочці на кухні.

— Що це ти тут робиш? — запитав у неї.

Я саме збирався увімкнути світло у ванній кімнаті, та став, мов укопаний. Була четверта ранку, після пляшки соджу за обідом мене мучила спрага, тому й прокинувся. І трохи довго до мене все доходило.

— Агов! Я запитав, що ти робиш!